РЕШЕНИЕ

№ 1380

Добрич, 08.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - Добрич - V състав, в съдебно заседание на единадесети юни две хиляди двадесет и четвърта година в състав:

При секретар СТОЙКА КОЛЕВА като разгледа докладваното от съдия НЕЛИ КАМЕНСКА административно дело № 20247100700201 / 2024 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.118, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) и е образувано по жалба на С. М. Н. с адрес в [населено място], [жк],[адрес], подадена чрез адвокат С. С. - ВАК, срещу Решение № 13/27.03.2024 г. на директора на ТП на НОИ Добрич, с което е отхвърлена жалба срещу разпореждане [номер]-00-2164-3/14.02.2024 г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ-Добрич, с което е отказано парично обезщетение за безработица от КСО.

Жалбоподателката счита, че решението и разпореждането са незаконосъобразни, като постановени в противоречие с материалния закони. В писмена защита процесуалният представител на жалбоподателката изразява становище, че неправилно и незаконосъобразно при определяне на мястото на пребиваване административният орган се е ръководил главно от продължилата повече от пет години сезонна заетост на осигуряваната във ФР Германия, но не взел под внимание положението на лицето, естеството на упражняваната дейност, семейното положение, жилищното състояние, данъчното местожителство, намерението на засегнатото лице, причините за преместване и други, от които да можело да се направи извод, че е извършена преценка за центъра на интересите на жалбоподателя, съобразно правилата по чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009. Сама по себе си, продължителността на пребиваването не можела да се разглежда като вътрешен (присъщ) елемент на понятието за пребиваване и в този смисъл била т. 30 от решението на Съда на ЕС по делото Swaddling. Не било удовлетворено и условието за непрекъснатост на това пребиваване, тъй като през този период жалбоподателката е живяла в Република България 6 месеца, което се установявало от доказателствата. По тези съображения счита, че решението и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни, моли те да бъдат отменени, а преписката да се върне на

длъжностното лице за ново произнасяне по същество по дадените указания. Претендира присъждане на разноските за адвокатско възнаграждение.

Ответната страна, директорът на ТП на НОИ [населено място], чрез процесуалния си представител, юрисконсулт М., оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. В писмена защита процесуалният представител на ответника изразява становище, че правилно е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица, понеже съгласно разпоредбите на Регламент (ЕО) 883/2004, НОИ не била компетентната институция по отпускане на обезщетението. За да постанови отказ, ръководителят на осигуряването за безработица в ТП на НОИ Добрич приложил чл.11, § 3, буква „а" от Регламент (ЕО) 883/2004, който определял, че „спрямо лице, осъществяващо дейност като нает или като самостоятелно заето лице в една държава-членка, се прилага законодателството на тази държава-членка. В съответствие с чл. 61, параграф 2 от Регламент (ЕО) 883/2004, обезщетението за безработица трябвало да бъде потърсено в държавата, където заинтересованото лице е придобило последно осигурителен стаж в съответствие със законодателството, съгласно което се претендира обезщетението. Това било така, понеже обезщетението за безработица било предназначено да насърчава тези лица да търсят работа в държавата - членка, където те последно са плащали осигурителните си вноски и да задължи тази държава да понесе тежестта по изплащането на обезщетенията за безработица. По отношение определянето на пребиваването по смисъла на европейските регламенти, чл. 11, §3, буква „а" и чл. 65, §2 от Регламент (ЕО) 883/2004/ следвало да се има предвид, че определянето държавата на пребиваване с оглед приложимостта на чл.65, §5, б."а" от Регламент (ЕО) 883/2004/, било относимо към периода на последната заетост, а не към периода след прекратяване на заетостта. Поради това на държавите членки било позволено да изискват минимален осигурителен период, за да вземат предвид периодите в държавата членка на предходната заетост. Чл. 65 от Регламент (ЕО) №883/2004 не се прилагал в настоящия случай, тъй като той уреждал положението на пограничните работници, в чиято категория С. М. Н. не попадала. Центърът на жизнените интереси се доказвал, когато имало разногласие между държавите- членки по отношение определяне на компетентната държава. В процесния случай нямало такова разногласие, тъй като в СЕД Н006 компетентната институция на ФР Германия не била заявила, че според нея Р България е държава по пребиваване, или че НОИ е компетентната институция за отпускане и изплащане на паричното обезщетение за безработица. Наличието на постоянно местожителство в Р България не било преюдициално и нямало отношение към определяне на компетентната институция. По тези съображения моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение

Добричкият административен съд, като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С. М. Н. е подала заявление с вх. № 241- 00-2164/19.12.2023 г. в ТП на НОИ Добрич за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54 а от КСО като е декларирала, че трудовото й правоотношение с работодателя й в

Германия е прекратено на 16.12.2023 г. Длъжностното лице в ТП на НОИ Добрич, след като е установило, че жалбоподателката има придобит стаж в Германия, е изискало представяне на заявление за удостоверяване на осигурителни периоди и доходи от друга държава-членка на ЕС със СЕД U002 и U004, декларация относно определяне на пребиваване, анкета от компетентна институция в ФР Германия. С разпореждане [номер]-00-2164-1 /03.01.2024 г. ръководителят на осигуряването за безработица е спрял производството до установяване на осигурителните периоди на лицето. Със СЕД H005 (док. 848958) от компетентната институция на ФР Германия е изискана информация относно държавата на пребиваване на жалбоподателката за периода от 06.06.2017 г. до 16.12.2023 г. След получаването на СЕД U004 и U17 със съответното разпореждане производството е възобновено.

С разпореждане [номер]-00-2164-3/14.02.2024 г., издадено от ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ Добрич, на основание чл.54ж, ал.1 от КСО, във връзка с чл.11, §3, буква „а" и чл.65, §2 от Регламент (ЕО) 883/2004, на С. М. Н. е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО. В разпореждането са изложени мотиви, че съгласно установената съдебна практика Европейската комисия възприела позицията, че след изтичане на 5 години, през които лице работи в дадена държава, за него е възникнало правото на постоянно пребиваване в тази държава и същата се явявала държава по пребиваване (чл.16 от Директива 2004/38/Е0 относно правото на свободно движение и пребиваване на гражданите на Съюза и членовете на техните семейства на територията на държавите-членки). Предвид периодите на осигурена заетост на жалбоподателката в България и Германия за времето 2011 - 2023 г., България не се явява държава по пребиваване и държава по последна заетост. Ръководителят на осигуряването за безработица в ТП на НОИ Добрич е достигнал до извода, че с оглед чл. 61 и по аргумент от чл. 65, §2 и §5, б. „а" от Регламент (ЕО) 883/2004, България не била компетентната държава нито по последна заетост, нито по пребиваване, поради което нямало основание да се извършва преценка на правото на обезщетение за безработица по българското законодателство."

С. Н. обжалвала по административен ред горепосоченото разпореждане като директорът на ТП на НОИ Добрич постановил оспореното в настоящото производство Решение № 13 от 27.03.2024 г., с което отхвърлили жалбата като неоснователна.

В решението са изложени мотиви, че държавата на пребиваване се определя според общата продължителност на периодите на осигурена заетост на лицето. Въз основа на документите в административната преписка било установено, че за С. Н. тези периоди на осигуряване в Германия били: 06.06.2017 - 23.12.2017 г., 11.06.2018 - 23.12.2018 г., 11.06.2019 -22.12.2019 г., 02.06.2020 - 20.02.2021 г., 28.06.2021 - 24.12.2021 г., 13.06.2022 - 17.09.2022 г.., 29.09.2022 - 11.12.2022 г. и 14.06.2023 - 16.12.2023 г. Прието е, че основен критерий при определяне държавата на пребиваване за трудово активните лица била трудово-правната връзка със съответната държава, характерът й и нейната продължителност. От началото на първия период на осигурена заетост на жалбоподателката в Германия до прекратяването на последното й трудово правоотношение, били минали повече от 5 години. Европейското

законодателство е възприело този [възраст] период като срок с достатъчно голяма продължителност, след изтичане на който дадено лице има право да придобие статут на постоянно пребиваващо в дадена държава (чл.16 от Директива 2004/38/Е0). Този период от време се считал за достатъчно продължителен, за да обоснове стабилна връзка между лицето и съответната държава и се явявал индикатор за връзката с тази държава. Времето, през което лицето е получавало парично обезщетение за безработица, не прекъсвало пребиваването в държавата. Както и периодите без осигуряване в Германия (считано от 06.06.2017г. до 16.12.2023г.), чиято обща продължителност била по-кратка от 6 месеца за всяка календарна година от посочения период. Въз основа на периодите на удостоверена заетост в Германия, се установявало, че България се явявала държава по престой между отделните периода па трудова заетост в Германия. Същевременно, съгласно справката за актуалното състояние на всички трудови договори, единственият осигурителен стаж в Р България по трудово правоотношение с осигуряване във фонд „Безработица" от 1997 г. на С. Н. бил от 24.03.2023 г. до 09.06.2023 г. От всички данни в събраните доказателства, се обосновава извод, че България, която е държава по произход, не е държава по последна заетост, нито държава по пребиваване на лицето по смисъла на регламента. Следователно, на основание чл. 61 и по аргумент от чл. 65, §2 и §5, б. „а" от Регламент (ЕО) 883/2004, правилно е прието, че НОИ не е компетентната институция и за жалбоподателката няма основание да се извършва преценка на право на обезщетение за безработица по българското законодателство.

Решението е съобщено на 29.03.2024 г., а жалбата срещу него е подадена на 10.04.2024 г., т.е. в законоустановения срок за обжалване.

Страните не спорят по фактите, установени в административното производство относно продължителността на периодите на трудова заетост на жалбоподателката в ФР Германия.

При така установената фактическа обстановка съдът приема, че жалбата е основателна.

Обжалваното решение на директора на ТП на НОИ - Добрич и потвърденото с него разпореждане на ръководителя на осигуряването за безработица са издадени в рамките на установената от закона за тези органи компетентност - чл. 117, ал. 3, вр., ал. 1, т. 2, б. "б. " от КСО, съответно чл. 54ж, ал. 1 от КСО.

Решението и потвърденото с него разпореждане отговарят на изискванията за форма на административните актове.

Съдът не установи в административното производство да са допуснати съществени процесуални нарушения.

Решението и потвърденото с него разпореждане са постановени в противоречие с материалния закон.

От събраните доказателства се установява, че през периодите на заетост, посочени по-горе, жалбоподателката е работила по трудово

правоотношение с работодател в ФР Германия, който я е наемал по договори за краткосрочна заетост за извършване на сезонна работа.

Между страните не е спорно, че жалбоподателката е гражданин на Република България, т.е. на държава-членка на ЕС. Правилата за отпускане и определяне на обезщетенията за безработица се съдържат в Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социална сигурност, в сила от 01.05.2010 г., както и в Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

Не е спорно също, че жалбоподателката попада в категорията на лицата, за които се прилагат правилата на Регламент (ЕО) № 883/2004.

В чл. 11, § 1 Регламент (ЕО) № 883/2004 определя, че лицата, за които той се прилага, се подчиняват на законодателството само на една държава-членка и това законодателство се определя по реда, уреден в самия регламент. Общото правило за определяне на приложимото законодателство се съдържа в чл. 11, § 3, буква "а" и то определя, че спрямо лице, осъществяващо дейност като наето или като самостоятелно заето лице в една държава-членка, се прилага законодателството на тази държава-членка.

Специални правила, представляващи изключения от общия принцип, че държавата-членка по последна заетост като компетентна държава отговаря за предоставянето на обезщетения за безработица, се съдържат в чл. 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004.

Спорът между страните е дали в настоящата хипотеза е приложима нормата на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004, в който случай и съгласно § 5, б. "а", изр.2-ро от същата разпоредба отговорността за изплащането на обезщетението за безработица се прехвърля от институцията на компетентната държава към институцията на държавата по пребиваване.

Нормата на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 определя, че: "Напълно безработно лице, което по време на последната си дейност като заето или като самостоятелно заето лице е пребивавало в държава-членка, различна от компетентната държава-членка и което продължава да пребивава в тази държава-членка или се върне в тази държава-членка, се поставя на разположение на службите по заетостта в държавата-членка по пребиваване. Без да се засяга член 64, напълно безработно лице може, като допълнителна мярка, да се постави на разположение на службите по заетостта в държавата-членка, в която то последно е осъществявало дейност като заето или като самостоятелно заето лице. Безработно лице, без да е пограничен работник, което не се върне в неговата държава-членка по пребиваване, се поставя на разположение на службите по заетостта на държавата-членка, чието законодателство за последно е било подчинено".

Предпоставка за прилагане на чл. 65 от посочения регламент е по време на последната си дейност, като зает или самостоятелно зает, гражданинът да е пребивавал в държава-членка, различна от тази, на чието законодателство е подчинен.

Във връзка с приложението на горецитираната норма от съществено значение се явява определянето на две понятия - компетентна държава-членка и държава-членка по пребиваване. Относно първото понятие - това по принцип е държавата, в която лицето осъществява дейност като нает лице. В конкретния случай това е Германия, но само за времето, в което е била осъществявана трудовата дейност. След прекратяване на тази си дейност лицето се е завърнало в държавата си по пребиваване България, в която е и центъра на жизнените му интереси, следователно последната е и компетентната държава-членка по смисъла на цитираните разпоредби.

Определение на понятие „пребиваване“ е дадено в чл. 1, б. "й" от Регламент (ЕО) № 883/2004, където се посочва, че "пребиваване" означава мястото, където лицето обичайно пребивава, за разлика от понятието "престой", което регламентът определя като временно пребиваване (чл. 1, б. "к"). Правилата за определяне на пребиваването са уредени в чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009 по прилагането на т. нар. основен регламент - Регламент (ЕО) № 883/2004.

Като основание за отказ в разпореждането на ръководителя на осигуряването за безработица е цитиран чл. 16, § 1 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки, че гражданин на ЕС получава автоматично право на постоянно пребиваване в друга страна от ЕС, ако е живял законно в нея поне 5 години без прекъсване.

Съдът приема, че правото на постоянно пребиваване по смисъла на чл. 16, § 1 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки, не се покрива с дефиницията на "пребиваване" по смисъла на чл. 1, б. й) от Регламент (ЕО) № 883/2004.

Постоянното пребиваване по смисъла на Директивата, възникващо за граждани на Съюза, които са пребивавали законно в приемащата държава-членка в продължение на непрекъснат срок от пет години, цели да обезпечи сродните права и еднаквите възможности за гражданите на съюза и гражданите на приемащата държава, но разпоредбите на Директивата не засягат законовите, подзаконовите или административните разпоредби, определени от държава-членка, които биха били по-благоприятни за лицата (чл. 37). Т. е. получените права въз основа на нормите на директивата, респ. на нормите от националните законодателства, с които е транспонирана, не би следвало да засягат по-благоприятните права, произтичащи от националните норми. По аргумент от по-силното основание и примата на Регламента на ЕС пред вътрешните норми (чл. 15, ал. 2 ЗНА), разпоредбите на Директивата не би следвало да засягат правата, които гражданите на ЕС биха имали по силата на Регламент на ЕС, какъвто е Регламент (ЕО) № 883/2004. С този общностен акт се въвежда разграничение между "пребиваване" и "престой", каквото Директивата не прави. В конкретния случай преценката следва да се извърши съгласно елементите за определяне на пребиваването по чл. 11, § 1 от Регламент (ЕО) № 987/2009.

От данните по делото освен това е видно, че жалбоподателката не отговаря на изискването да е живяла на територията на другата държава, т.е. на територията на ФР Германия поне 5 години без прекъсване.

В тази връзка съдът приема за достоверни показанията на свидетелите К. Ч. и Д. Ч., съседи на жалбоподателката, които категорично заявят, че [населено място] работи по 6 м. годишно в Германия, а през останалата половина на година живее със семейството си в България. От представените писмени доказателства и показанията на разпитаните свидетели се установява, че тя е пребивавала в собственото си жилище в [населено място] приблизително около 6 месеца след прекратяването на ежегодната й сезонна заетост в Германия.

Процесуалният представител на административния орган се позовава на предоставения от Германия СЕД Н006, в който компетентната институция на Германия не била заявила, че България е държава по пребиваване. Това означавало, че нямало разногласие между институциите на страните-членки и че държавата по пребиваване е Германия.

Съдът не споделя тези изводи. Действително според легалната дефиниция на чл. 1, б. "т" от Регламент (ЕО) № 883/2004 "компетентна държава-членка" е държавата-членка, в която се намира компетентната институция, която, според б. "р", т. "i" на същия член, е институцията, в която заинтересованото лице е осигурено към момента на искането за обезщетение. Но съгласно разпоредбата на чл. 11, § 2 от Регламент (ЕО) № 987/2009, решаващо значение при определяне на действителното място на обичайно пребиваване на дадено лице е намерението на лицето, което произтича от горепосочените факти и обстоятелства, особено причините за преместването на лицето. Когато съобразяването на различните критерии, основаващи се на приложимите факти, посочени в § 1, не води до постигане на съгласие между съответните институции, намерението на лицето, което произтича от тези факти и обстоятелства, особено причините за преместването на лицето, се приемат за решаващи при определяне на действителното място на пребиваване на това лице (§ 2).

В случая без да съобрази всички критериите по чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009, директорът на ТП на НОИ Добрич е приел, че Р България не е държавата по пребиваване на жалбоподателката. Съгласието от страна на компетентна институция на България с от компетентна институция на Германия само по себе си не може да се приеме за безспорно установяване на държавата на пребиваване на жалбоподателя. Всеки отделен случай следва да се разглежда според индивидуалните си характеристики и въз основа на цялостна оценка на всички релевантни факти и обстоятелства, и съобразно критериите на приложимите регламенти. В тази връзка, непосочването в документа СЕД Н006 на България като държава на пребиваване, не определя Германия като "държава на пребиваване", поради липса на представени каквито и да е други данни в преписката за положението на лицето - естеството на упражняваната дейност, семейното положение, източници на доходи, жилищно положение и т.н. Затова от представената откъслечна информация не може да се извежда извод, че германската институция е извършила преценка за мястото на обичайно

пребиваване на жалбоподателката съобразно правилата на чл. 11, § 1 от Регламент (ЕО) № 987/2009.

Посоченият адрес, на който последно е живяла жалбоподателката в Германия, е свързан единствено с времето на полагане на труд във фабриката по краткосрочния й договор. От декларацията на жалбоподателката относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 е видно, че след приключване на трудовото правоотношение (винаги уговаряно като срочно) жалбоподателката се е прибирала в България. Същата е заявила освен това, че няма намерение да пребивава постоянно в Германия. От представените писмени доказателства към жалбата – медицински документи за извършени прегледи, разписки за заплащане на услуги към мобилен оператор и от свидетелските показания се установява, че непосредствено след приключване на работата й в Германия, жалбоподателката се е върнала в края на 2023 г. и е живяла в България през следващите месеци като се е регистрирала и в Бюрото по труда. Ответникът не оспорва твърденията в жалбата, че жалбоподателката е с непрекъснато здравноосигурителни права, тъй като си е заплащана здравноосигурителните вноски. Не се оспорват и твърденията, че извън периодите на трудова заетост, установени в административното производство, през останалото време жалбоподателката пребивава в собственото си жилище със семейството си в България .

Поради всички тези данни и обстоятелства престоят на Н. в Германия, съвпадащ с времето на трудовата й заетост в Германия, следва да се определи като престой с временен характер по смисъла на Регламент (ЕО) № 883/2004.

В тази връзка следва да се посочи, че в съображение 9 от Решение № U2 от 12 юни 2009 година относно обхвата на чл. 65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на правата на обезщетения за безработица на напълно безработни лица, които не са погранични работници и които по време на последната си дейност като заети или самостоятелно заети лица са пребивавали на територията на държава-членка, различна от компетентната държава-членка, се посочва следното: "Въпреки че понастоящем това е приемливо за пограничните работници и някои други категории работници, които също запазват близки отношения с държавата си на произход, то не би било приемливо, ако поради твърде широко тълкуване на понятието "пребиваване" се наложи приложното поле на член 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004 да бъде разширено до всички лица, които осъществяват определена относително стабилна дейност като заети или самостоятелно заети лица в определена държава-членка и са оставили семействата си в държавата си на произход".

Посоченото становище на Административната комисия за координация на системите за социална сигурност обаче не води автоматично до извод, че щом лицата имат относително стабилна (дългосрочна) заетост в държава-членка, различна от държавата им по произход, то това изключва възможността последната да се явява и държава на пребиваване. Напротив, в т. 3 от диспозитива на това решение изрично е посочено, че за целите на прилагането на настоящото решение държавата на пребиваване се определя в съответствие с чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009. Това означава, че за всеки конкретен

случай следва да се определи, доколко местоживеенето на роднините на лицето оказва влияние на центъра на жизнените му интереси.

Намерението на жалбоподателката е видно от попълнената от нея декларация, в която сочи, че не възнамерява да се установява трайно в Германия.

Това обаче не е взето предвид от органа, а последният е подходил едностранчиво, ползвайки информация и тълкувайки погрешно приложимите разпоредби, като по този начин е незаконосъобразно е отказал отпускане на обезщетение за безработица. В периода на заетост в Германия жалбоподателката е била на територията на тази страна, но времетраенето на това пребиваване е било обусловено от съществуването на трудово правоотношение и не покрива критериите, въз основа на които се обосновава извод за "обичайно пребиваване".

Отделно от това, Н. е пребивавала много по-дълго време в България, вкл. и в трудоспособна възраст, отколкото в Германия. Това се установява и от приложената по делото справка, видно от която преди да замине за Германия е работела в България. При съобразяване на центъра на интересите на С. Н. съобразно критериите по чл. 11 от Регламент (ЕО) № 987/2009, се налага категоричният извод, че този център на интереси е Република България - противно на приетото от административния орган. Цялостната оценка на горната информация относно релевантните факти налага извод, че центърът на жизнените интереси на жалбоподателката е Република България и тя е държавата по обичайно пребиваване на лицето, следователно е и компетентната държава-членка за изплащане на парично обезщетение за безработица. При безспорното наличие на завършен период на заетост с прекратен трудов договор в съответната държава-членка на ЕС и намерение за пребиваване в Република България на български гражданин и изпълнено изискване за подаване на декларация относно определянето на пребиваване във връзка с прилагане на чл. 65, § 2 от Регламент ЕО № 883/2004, заявлението за отпускане на обезщетение за безработица следва да бъде разгледано по същество със зачитане на осигурителния стаж и доход при определяне на обезщетението в държава-членка на ЕС.

В този смисъл е и практика на Върховния административен съд, а именно - Решение № 12598/25.09.2019 г. по адм. д. № 13206/2018 г.; Решение № 222/08.01.2019 г. по адм. д. № 8158/2018 г.; Решение № 1645/06.02.2019 г. по адм. д. № 8633/2018 г.; Решение № 2695/22.02.2019 г. по адм. д. № 3077/2018 г.; Решение № 10291/03.07.2019 г. по адм. д. № 15067/2018 година, както и на административните съдилища - Решение от 18.01.2024 г. на Адм С - Силистра по адм. д. № 191/2023 г.; Решение № 4401 от 3.07.2023 г. на Адм С - София по адм. д. № 93/2023 г.; Решение № 1108 / 13.06.2024 г. по адм.д. № 457/2023 г. на Административен съд – Ловеч; Решение № 314 от 1.12.2023 г. на Адм С - Русе по адм. д. № 387/2023 г.; Решение № 649 от 8.03.2023 г. на Адм С - Благоевград по адм. д. № 811/2022 г.; Решение № 111 от 22.12.2022 г. на Адм С - Габрово по адм. д. № 210/2022 г.; Решение № 53 от 13.02.2023 г. на Адм С - Пазарджик по адм. д. № 1070/2022 г.; Решение № 10 от 2.02.2023 г. на Адм С - Велико Търново по адм. д. № 733/2022 г.

Предвид гореизложеното, обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане следва да бъде отменено като незаконосъобразно, поради допуснато нарушение на приложимия материален закон, а административната преписка следва да бъде върната за ново произнасяне по същество, при което следва да бъдат съобразени мотивите на съда, изложени в настоящото решение.

На жалбоподателката следва да се присъдят разноските за държавна такса и адвокатско възнаграждение. Представен е списък на разноските, фактура за адвокатско възнаграждение [рег. номер]. с ДДС и 10 лв. платена държавна такса. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно. За дела по КСО минималното възнаграждение е 500 лв. и заплатеното от жалбоподателката възнаграждение [рег. номер]. с ДДС е в минималния размер, тъй като е за защита пред административния орган и защита пред съда, видно от договора за правна защита и съдействие. Това е видно и от основанието за плащане на сумата, визирано в представената фактура от 28.02.2024 г. - обжалване на разпореждане и обжалване на решение на НОИ. Представени са и доказателства за платена държавна такса от 10 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд Добрич, пети състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на С. М. Н. РЕШЕНИЕ № 13/27.03.2024 г. на директора на ТП на НОИ Добрич и разпореждане [номер]-00-2164-3/14.02.2024 г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ-Добрич, с което е отказано парично обезщетение за безработица.

ИЗПРАЩА преписката на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ Добрич за ново произнасяне по Заявление вх. № 313-4384/19.12.2023 г. на С. М. Н., съобразно дадените в настоящото решение указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт - София да заплати на С. М. Н. с [ЕГН] с адрес в [населено място], [жк],[адрес], сумата от 1210 (хиляда двеста и десет) лева с ДДС, представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред административния орган и пред административен съд.

Решението не подлежи на обжалване.